

Arrest

nr. 320 757 van 27 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 18 juli 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 september 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Bakthiari, afkomstig uit Ahvaz en bezit u de Iraanse nationaliteit. In 2015 verliet uw broer V. (O.V....) Iran omdat hij er problemen had met de autoriteiten wegens zijn bekering tot het christendom. Hij verzocht op 15 december 2015 om internationale bescherming in België en werd op

20 september 2017 omwille van zijn bekering tot het christendom erkend als vluchteling. Uw broer V. sprak met u over het christendom en moedigde u aan om er meer over te lezen. Op 15 shahrivar 1400 (Iraanse kalender, 6 september 2021 in de Gregoriaanse kalender) begon u te geloven. Op 1 esfand 1400 (20 februari 2022) kwam u via uw vriend, buur en winkelier I., een geboren christen, terecht bij de huiskerk van I.s vriend Y. die ook een geboren christen was. U ging wekelijks op zondag naar de vieringen tot u op 2 mordad 1401 (24 juli 2022) een WhatsApp-bericht kreeg van Y. dat jullie niet naar de kerk moesten gaan omdat de huiskerk ontdekt was. U vreesde het ergste want u had boekjes met uw naam erop achtergelaten in de kerk. U besloot vervolgens naar het dorp van uw vader te gaan. Wat later vernam u van H., het enige lid van de huiskerk met wie u in contact stond, dat de autoriteiten bij hem thuis langs waren geweest. U besloot het land te verlaten en ging op zoek naar een smokkelaar. U vond er een die u enkel naar het Verenigd Koninkrijk kon brengen. De smokkelaar regelde een Italiaans visum voor u. Op 1 shahrivar 1401 (23 augustus 2022) verliet u het land. U vloog naar Italië. Nadien reisde u door naar België. De smokkelaar bracht u naar een plaats in een bos vanwaar hij u naar het Verenigd Koninkrijk zou brengen. Een viertal dagen na uw aankomst in België – u mocht een gsm van de smokkelaar gebruiken om uw familie te bellen – vernam u dat de Iraanse autoriteiten bij u thuis waren geweest om een huiszoeking te doen. Ze vonden niets want u bewaarde alles in de kerk. U bleef gedurende een zevental maanden in een dorp in België en gedurende die tijd ondernam de smokkelaar een tweetal vruchteloze pogingen om u naar het Verenigd Koninkrijk te brengen. Op een bepaald moment was u het beu – u wilde in geen geval over het water naar Engeland reizen – en u vertelde de smokkelaar, die u tot dan niet had laten gaan en uw documenten bij zich had gehouden, dat de maat voor u vol was. De smokkelaar gaf u daarop een treinticket naar Brussel en u vertrok. U verzocht op 28 maart 2023 in België om internationale bescherming. In België nam u deel aan drie of vier betogingen tegen de Iraanse autoriteiten. U bent in België actief bij de Iraanse kerk van Brussel, u woont de vieringen bij en u liet zich op 7 juli 2024 dopen. De gebeurtenissen die u noopten uw land te verlaten hadden een enorme impact op uw ouders waardoor ze heden kampen met hartproblemen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw mellikaart (nationale kaart), uw shenasnameh (geboorteboekje), uw rijbewijs, de shenasnameh en mellikaarten van uw ouders en van uw zus, documenten in verband met uw opleiding en loopbaan in Iran, foto's van uw geloofsactiviteiten, een attest van uw doopsel en een aanbevelingsbrief van de Iraanse kerk in Brussel d.d. 15 april 2024, foto's van uw politieke activiteiten, medische documenten betreffende de gezondheidstoestand van uw ouders in Iran, een lidkaart van de vakbond ABVV, een document van een opleiding basisveiligheid die u volgde in België en een certificaat Nederlands tweede taal. U legde ook een USB-stick neer met beeldmateriaal van uw geloofsactiviteiten en uw politieke activiteiten. Na uw persoonlijk onderhoud bezorgde u opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, waarmee rekening werd gehouden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u reeds op 25 augustus 2022 in België aankwam, maar pas op 28 maart 2023, m.a.w. zeven maanden na uw aankomst in België en na een illegaal verblijf in België van meerdere maanden, om internationale bescherming verzocht. U trachtte uw nalaten te rechtvaardigen door te stellen dat u niet kon vertrekken omdat de smokkelaar u in een dorp vasthield en hij u alleen naar het Verenigd Koninkrijk wilde brengen. Echter, hier kan geen enkel geloof aan worden gehecht. Er dient immers vastgesteld te worden dat uw verklaringen hierover in vaagheid uitblinken. Zo kon u niet zeggen in welk dorp u al die tijd verbleven heeft. Bovendien is het weinig overtuigend dat, ofschoon u zes of zeven maanden in dat dorp verbleven zou hebben, er door de smokkelaar slechts twee pogingen ondernomen zouden zijn om u naar het Verenigd Koninkrijk over te brengen. Pas op 25 maart 2023 zou u aan uw smokkelaar gezegd hebben dat u in België wilde blijven, waarop hij u een ticket kocht en u naar Brussel liet gaan. Gevraagd waarom u dat pas op 25 maart 2023 aan uw smokkelaar had duidelijk gemaakt, repliceerde u dat u niemand hier in Europa had (CGVS, p. 7). Deze uitleg raakt natuurlijk kant noch wal, aangezien uw broer, de persoon die u naar eigen zeggen kennis liet maken met het christendom, in België woont waardoor aangenomen kan worden dat België, veel meer dan Engeland, als land van bestemming voor u een voor de hand liggende keuze zou zijn. Toen u gevraagd werd waarom u naar het Verenigd Koninkrijk wou terwijl u een broer in België had, repliceerde u dat u geen keuze had: de smokkelaar had gezegd dat hij u naar daar zou brengen en dat hij u alleen maar naar daar kon brengen. Dit is evenmin aannemelijk. Dat de smokkelaar, die zijn geld al verdiend had (CGVS, p. 7; p. 11), u alleen naar Engeland wilde brengen – hij hield u aan het lijntje en hield uw documenten aanvankelijk achter (CGVS, p. 7-8) – terwijl hij in België passeerde, waar u ook wilde

verblijven hetgeen u hem duidelijk had gemaakt (CGVS, p. 7), en waar hij samen met u geruime tijd verbleef, houdt hoegenaamd geen steek. Nog kan opgemerkt worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u vier dagen na uw aankomst in België van uw vader vernam dat het Iraanse regime een huiszoeking bij u thuis deed terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de smokkelaar uw gsm afpakte zodat niemand jullie locatie zou doorhebben (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 19). Dat de smokkelaar jullie wel een gsm gaf opdat jullie je familie zouden kunnen bellen, zoals u verklaarde, is weinig aannemelijk en in strijd met uw verklaring dat u niet in contact stond met uw familie (CGVS, p. 7; p. 19). Tot slot is het opmerkelijk dat u, de Dublin-regelgeving indachtig, net lang genoeg wachtte zodat Italië niet meer verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Gelet op het voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw verblijfsomstandigheden tussen het moment van uw aankomst in België en het moment van uw verzoek om internationale bescherming. U gaf bijgevolg geen enkele afdoende uitleg voor uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u duidelijk niet heeft gedaan. Uw houding is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder heeft u uw betrokkenheid bij de huiskerk in Iran en uw bekering tot het christendom in Iran niet aannemelijk gemaakt.

Zo legde u allereerst tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u bekeerd zou zijn. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat u op 1/12/1400 (20 februari 2022) overtuigd werd door uw in België verblijvende broer V. om uw religie te veranderen en protestant te worden (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal meende u echter op 15/6/1400 (6 september 2021), oftewel bijna een half jaar eerder, tegen uzelf gezegd te hebben dat u met uw hart in Jezus Christus gelooft en zich sindsdien als christen te beschouwen (CGVS, p. 3-4; p. 10). Deze opeenvolgende verklaringen missen uiteraard coherentie.

Voorts is het opmerkelijk dat, ofschoon uw broer zich reeds in 2014 of 2015 tot het christendom bekeerde, hij er klaarblijkelijk maar een zevental jaar later, i.e. korte tijd voor uw vertrek uit Iran, in geslaagd zou zijn om u te overtuigen van de kwaliteiten van het christendom. Even opmerkelijk is dat u niets kon vertellen over het bekeringsproces van uw broer, nochtans de persoon die u tot uw bekering aanzette. Zo erkende u niet te weten hoe dit proces voor hem verlopen is en beperkte u zich enkel tot de heel algemene stelling dat hij 'christelijke vrienden' had en dat hij veel vrienden had. U wist evenmin naar welke huiskerk uw broer in Iran was gegaan noch wat zijn favoriete christelijke tekst is (CGVS, p. 12-13; p. 19). Dat u niets pertinents en concreets over het bekeringsproces en de christelijke activiteiten van uw broer in Iran kon vertellen, ofschoon aangenomen kan worden dat dit een evident onderwerp is tussen twee bekeerde broers onder wie er één de andere tot bekering heeft aangezet, doet stevig de wenkbrauwen fronsen.

Daarnaast legde u weinig overtuigende verklaringen af over de huiskerk die u zou gefrequentieerd hebben. Zo verklaarde u dat uw buurtgenoot I. u met Y. van de huiskerk in contact bracht. Enerzijds zei u, over hun banden met elkaar, echter eigenaardig genoeg dat I. Y. ook 'zo goed' niet kende terwijl u even later verklaarde dat ze mekaar 'zeer goed' kenden (CGVS, p. 14; CGVS, p. 16). Verder is het opmerkelijk dat, hoewel u gedurende vijf maanden wekelijks naar de huiskerk ging en er op een doorsneeviering tien tot elf mensen aanwezig waren, uw priester Y. buiten beschouwing gelaten, slechts vier medekerkgenoten – S., M., S. en H. – bij naam kon noemen (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 13-14). Ook doet het de wenkbrauwen fronsen dat u enerzijds gewag maakte van stevige veiligheidsmaatregelen om te voorkomen dat de huiskerk zou ontdekt worden – zo mochten jullie bijvoorbeeld geen foto's nemen, mochten jullie met mekaar geen telefonisch contact opnemen, mochten jullie niet veel informatie over jullie zelf doorgeven en liet u zelfs uitschijnen dat Y. een schuilnaam is (CGVS, p. 13-14) –, maar verklaarde u anderzijds dat u uw naam op de christelijke boeken en het schriftje (waarin u christelijke notities nam) schreef die in de huiskerk achterbleven en die de autoriteiten ontdekten toen ze de kerk doorzochten (CGVS, p. 17). Dat u in het licht van de getroffen veiligheidsmaatregelen zo nonchalant uw naam op christelijke lectuur schreef en die lectuur gewoon in de huiskerk achterliet – bij u thuis zorgde u er nochtans voor dat er geen christelijke bewijzen tegen u waren (CGVS, p. 12; p. 18) – doet verbazen. Overigens kan in dit verband nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid. Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat het schriftje waarin u notities nam achterbleef in de huiskerk en u had geen idee wiens huis dat was – Y., die u niet wist wonen, woonde alvast niet in de huiskerk –, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard had dat de autoriteiten bij Y. thuis waren geweest en dat het schriftje bij hem thuis lag (CGVS, p. 14-15; p. 17; p. 19; Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd hiermee, ontkende u dit gezegd te hebben: alles lag in de kerk (CGVS, p. 17; p. 19). Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan uiteraard niet als een afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid worden beschouwd. Het voorgaande ondermijnt de geloofwaardigheid van uw huiskerkbezoek in Iran in zeer ernstige mate.

Aansluitend bij het voorgaande dient opgemerkt te worden dat u sinds augustus 2022 in België bent maar dat uit de door u neergelegde steunbrief van uw kerk d.d. 15 april 2024 blijkt dat u pas op 28 maart 2023, i.e. de dag van uw asielaanvraag, naar de kerk begon te gaan. Dat u in Iran, waar bekeerlingen strenge straffen riskeren, gedurende vijf maanden wekelijks naar een huiskerk gegaan zou zijn, maar dat u in België waar u uw beweerde geloof probleemloos en vrijelijk kan beleven zeven maanden wachtte alvorens voor het eerst naar de kerk te gaan is niet aannemelijk (CGVS, p. 10-11). Het feit dat u in Iran het risico zou genomen hebben om een huiskerk te bezoeken, daar waar u in België, alwaar men in alle vrijheid en zonder enig risico een kerk kan bezoeken, geen haast heeft om naar de kerk te gaan, zet, in combinatie met uw weinig aannemelijke verklaringen over uw huiskerkgang zelf, de geloofwaardigheid van uw beweerde huiskerkbezoek in Iran volledig op de helling.

Dat u uw beweerde bekering niet aannemelijk heeft gemaakt blijkt tevens uit het feit dat uw verklaringen over uw vorige religie, i.e. de islam, bijzonder oppervlakkig en ongenueanceerd overkomen. Gevraagd hoe u tegenover uw vroegere religie staat, verklaarde u dat u niets positiefs in de islam ziet (CGVS, p. 19). Dit is weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat u, die decennialang leefde onder de moslims, en wiens familie en kennissen moslims zijn, de islam enkel met negativiteit zou associëren. Aansluitend hierbij zijn ook uw verklaringen over uw nieuwe godsdienst bijzonder oppervlakkig en ongenueanceerd. Gevraagd of er punten zijn in het christendom waar u zich minder goed in kan vinden verklaarde u dat die er niet zijn (CGVS, p. 19). Dit komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, een gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, zeker omdat u bijzonder kritisch tegenover uw vorige religie staat en er toch een aantal gelijkenissen tussen het christendom en de islam vallen op te merken.

Tot slot legde u, die in juli 2024 gedoopt werd, weinig doorleefde en vooral zeer oppervlakkige verklaringen af over de betekenis van het doopsel voor u persoonlijk. U verklaarde in dit verband dat het doopsel voor u belangrijk is omdat het een teken is van het afzetten van uw zonden die u in het verleden heeft begaan: iemand die gelooft moet vergiffenis vragen voor zijn zonden en zijn vorig leven opzijzetten (CGVS, p. 4). Ofschoon u het doopsel belangrijk vond om vergeven te worden voor uw zonden uit het verleden, kon u over deze zonden slechts weinig overtuigende verklaringen afleggen, waardoor u niet aannemelijk maakte dat u over uw zonden uit het verleden gereflecteerd zou hebben en dat net deze vergiffenis van uw zonden voor u zo belangrijk zou geweest zijn dat u absoluut gedoopt wilde worden. Wanneer u gevraagd werd welke zonden u dan wel begaan had, antwoordde u naast de kwestie dat er veel liefde is in het christendom maar dat mensen fouten begaan: zonden bestaan al sinds Adam en Eva. Wanneer u vervolgens opnieuw gevraagd werd welke zonden u dan wel begaan had in het verleden verklaarde u vaagweg dat u geen grote zonden begaan heeft en dat, nu u hierover nadenkt, sommigen dingen wel zonden waren die u vroeger heeft begaan. Pas wanneer u de derde keer gevraagd werd naar de zonden uit uw verleden antwoordde u zeer vaag dat iedereen fouten maakt op jonge leeftijd en dat het feit dat u ver van God was al een zonde was (CGVS, p. 4). Wanneer u nogmaals gevraagd werd welke zonden u zoal beging in het verleden, het feit dat u ver van God was buiten beschouwing gelaten, antwoordde u dat u niet weet wat als een zonde beschouwd kan worden, dat u niets ergs heeft gedaan, dat u niets gestolen heeft, niemand heeft vermoord en dat u met zonden misschien bedoelt dat u iemand heeft gekwetst zonder het te beseffen (CGVS, p. 4-5). Deze verklaringen klinken behoorlijk vreemd uit de mond van iemand voor wie het doopsel ter vergeving van de zonden zo belangrijk zou geweest zijn.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering tot het christendom in Iran.

Aangezien er aan uw bekering en interesse voor het christendom geen enkel geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen ten gevolge van uw bekering in Iran.

Dit wordt bevestigd door een bijzonder merkwaardige gang van zaken. U verklaarde dat jullie huiskerk op 2 mordad 1401 (24 juli 2022) reeds ontdekt was. Toen u nog in Iran was, vernam u via een huiskerkgenoot, H., dat agenten naar zijn huis waren gegaan en zijn huis hadden doorzocht, waardoor u besloot te vertrekken. Op 16 augustus 2022 vernam u van uw smokkelaar dat uw visum was goedgekeurd. Op 23 augustus 2022 of een maand na de ontdekking van de huiskerk verliet u uw land. Drie of vier dagen na uw vertrek, i.e. meer dan een maand na de ontdekking van de huiskerk, kwamen de autoriteiten naar uw huis, waar ze een huiszoeking uitgevoerd hebben (CGVS, p. 11-12; p. 18). Dat de autoriteiten pas na uw vertrek voor het eerst naar uw huis zouden zijn gekomen, ofschoon er tussen de ontdekking van de huiskerk (waar er christelijke lectuur te vinden was met uw naam op) en uw vertrek een maand verstreken was en ofschoon er in de woning van de enige huiskerkgenoot met wie u na de ontdekking van de huiskerk nog contact had reeds voor de goedkeuring van uw visum op 16 augustus 2022 zo'n week voor uw vertrek een huiszoeking had plaatsgevonden, doet zéér sterk verbazen.

Dat de door u beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten elke geloofwaardigheid ontbeert, blijkt tevens uit het feit dat u nauwelijks enig detail kon verstrekken over het lot dat Y., de leider van de huiskerk, beschoren was. Zo was het laatste dat u van Y. vernam het berichtje dat jullie niet naar de huiskerk moesten gaan omdat er problemen waren. U veronderstelde dat hij op dat moment niet opgepakt was. Immers, hij kon een bericht versturen om jullie te waarschuwen (CGVS, p. 14-15). U had geen enkel idee wat er nadien met Y. is gebeurd (CGVS, p. 15). U wist niet of er een huiszoeking werd gedaan bij Y. en of hij momenteel in de gevangenis zit of op vrije voeten is (CGVS, p. 15; p. 18). U wist evenmin of er behalve bij u thuis en bij H. nog

bij anderen een huiszoeking werd uitgevoerd (CGVS, p. 19). Ook over het lot van I., die ook soms naar de huiskerk kwam, mensen naar de kerk doorverwees en die u in contact bracht met Y., tastte u in het duister. U dacht dat hij in Iran is en dat hij geen problemen kreeg maar u was hier niet honderd percent zeker van. U had geen nieuws van hem en wist niet of hij nog steeds zijn winkel heeft (CGVS, p. 17). Dat u niet weet wat er met Y. en I. gebeurd is terwijl I. iemand uit jullie buurt is, Y. zijn vriend is en ze mekaar goed kennen, is weinig geloofwaardig (CGVS, p. 16). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas, hetgeen u nagelaten heeft te doen. U verklaarde vaagweg dat u zich heeft proberen te informeren via uw oom hetgeen niet overtuigt (CGVS, p. 15). In alle redelijkheid kan aangenomen worden dat u uw oom eens langs kon sturen bij I., die in de buurt woonde, om informatie te vergaren hetgeen u niet gedaan heeft. Gevraagd waarom u uw oom niet langs kon sturen bij I., vroeg u zich af waarom u uw oom naar hem zou sturen en u verklaarde dat hij zijn eigen leven heeft hetgeen vreemd in de oren klinkt (CGVS, p. 17). Immers, in het verleden vernam u via uw oom, die na de ontdekking van de huiskerk zich wat was gaan informeren, dat uw huiskerkgenoot H. zich in Griekenland bevond en dat drie andere huiskerkleden in Turkije zaten (CGVS, p. 15). Door rond te vragen in de buurt – u verklaarde in dit verband dat Ahvaz niet zo groot is en dat nieuws zich snel verspreidt – was hij dit te weten gekomen (CGVS, p. 15). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom uw oom zich ook niet over het lot van I. en, via hem, over Y.'s lot had kunnen informeren.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw bekering in Iran en de daardoor in Iran ondervonden problemen.

Dat er aan uw geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw voortgezette geloofsactiviteiten na aankomst in Europa, die u staafde met beeldmateriaal, een brief van de Iraanse kerk en een doopattest. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan uw motivatie om in België naar de kerk te gaan en u hier te laten dopen (zie ook supra) ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat en u liet dopen. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving.

Wat uw politieke activiteiten betreft, die u eveneens staafde met beeldmateriaal, kan opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u door uw deelname bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Immers, uit niets blijkt dat uw rol op de drie à vier manifestaties waaraan u deelnam die van een gewone deelnemer zou overstijgen. U erkende dat u een gewone deelnemer was en u sprak nooit met de pers (CGVS, p. 6). Dit blijkt ook uit de neergelegde documenten in dit verband. Uit voorgaande bevindingen blijkt dan ook duidelijk dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent bij de Iraanse politiek en/of oppositie. Gelet op deze bevindingen over uw beperkte politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade.

Er kan, in verband met uw religieuze en politieke activiteiten die u in België uitvoert, verwezen worden naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie https://www.cgara.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf) en waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te hebben, quod non in casu. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit niets blijkt dat het, gelet op het vastgestelde opportunistische karakter van uw bekering en de beperktheid van uw politieke activiteiten hier, voor u onoverkomelijk zou zijn om eventuele christelijke of politieke boodschappen op sociale media bij terugkeer naar Iran te verwijderen, hetgeen ook blijkt uit de door u getroffen voorzorgsmaatregelen op uw sociale media-accounts om uw eigen veiligheid en deze van uw familie te waarborgen (CGVS, p. 8). Uw bewering dat u in het verleden kritiek heeft gekregen op uw religieuze posts van mensen die u uitscholden, maar die u intussen geblokkeerd heeft, heeft u niet concreet aangetoond (CGVS, p. 8). Nochtans ziet u het belang van bewijzen in, aangezien u spontaan uw christelijke activiteiten in België met diverse stukken heeft aangetoond. Wat de door u neergelegde documenten ter staving van uw activiteiten in België en meer bepaald van uw taal cursus en uw professionele activiteiten betreft kan opgemerkt worden dat deze documenten niet relevant zijn voor de beoordeling van uw vrees ten opzichte van Iran. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van een al dan niet langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant.

Ook de overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw nationaliteit en identiteit, aan de identiteit en nationaliteit van uw familieleden en aan uw school- en beroeps carrière in Iran wordt niet getwijfeld. Dat uw ouders met hartproblemen kampen, hetgeen u aantoonde met medische documenten, staat niet ter discussie. Dergelijke attesten geven echter geen uitsluitel over de oorzaak van die problemen, laat staan dat het de waarachtigheid van de door u beweerde vervolging zou kunnen aantonen.

Dat uw broer de vluchtelingenstatus heeft gekregen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Elk verzoek om internationale bescherming wordt immers op individuele merites beoordeeld. Nergens uit uw verklaringen kan bovendien blijken dat u sinds het vertrek van uw broer – u verbleef hierna nog jarenlang in Iran – ten gevolge van zijn bekering, die aannemelijk werd geacht, en ten gevolge van zijn problemen zelf in de problemen bent gekomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) en algemene informatie.

2.2. Stukken

Verzoeker brengt op 13 januari 2025 ter terechtzitting aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan verschillende foto's en screenshots van sociale media ter staving van zijn politieke activiteiten worden toegevoegd:

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Iran een vervolging door de Iraanse autoriteiten omwille van zijn religieuze bekering en zijn politieke activiteiten in België.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd aangaande het laattijdig karakter van het verzoek om internationale bescherming:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u reeds op 25 augustus 2022 in België aankwam, maar pas op 28 maart 2023, m.a.w. zeven maanden na uw aankomst in België en na een illegaal verblijf in België van meerdere maanden, om internationale bescherming verzocht. U trachtte uw nalaten te rechtvaardigen door te stellen dat u niet kon vertrekken omdat de smokkelaar u in een dorp vasthield en hij u alleen naar het Verenigd Koninkrijk wilde brengen. Echter, hier kan geen enkel geloof aan worden gehecht. Er dient immers vastgesteld te worden dat uw verklaringen hierover in vaagheid uitblinken. Zo kon u niet zeggen in welk dorp u al die tijd verbleven heeft. Bovendien is het weinig overtuigend dat, ofschoon u zes of zeven maanden in dat dorp verbleven zou hebben, er door de smokkelaar slechts twee pogingen ondernomen zouden zijn om u naar het Verenigd Koninkrijk over te brengen. Pas op 25 maart 2023 zou u aan uw smokkelaar gezegd hebben dat u in België wilde blijven, waarop hij u een ticket kocht en u naar Brussel liet gaan. Gevraagd waarom u dat pas op 25 maart 2023 aan uw smokkelaar had duidelijk gemaakt, repliceerde u dat u niemand hier in Europa had (CGVS, p. 7). Deze uitleg raakt natuurlijk kant noch wal, aangezien uw broer, de persoon die u naar eigen zeggen kennis liet maken met het christendom, in België woont waardoor aangenomen kan worden dat België, veel meer dan Engeland, als land van bestemming voor u een voor de hand liggende keuze zou zijn. Toen u gevraagd werd waarom u naar het Verenigd Koninkrijk wou terwijl u een broer in België had, repliceerde u dat u geen keuze had: de smokkelaar had gezegd dat hij u naar daar zou brengen en dat hij u alleen maar naar daar kon brengen. Dit is evenmin aannemelijk. Dat de smokkelaar, die zijn geld al verdiend had (CGVS, p. 7; p. 11), u alleen naar Engeland wilde brengen – hij hield u aan het lijntje en hield uw documenten aanvankelijk achter (CGVS, p. 7-8) – terwijl hij in België passeerde, waar u ook wilde verblijven hetgeen u hem duidelijk had gemaakt (CGVS, p. 7), en waar hij samen met u geruime tijd verbleef, houdt hoegenaamd geen steek. Nog kan opgemerkt worden dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat u vier dagen na uw aankomst in België van uw vader vernam dat het Iraanse regime een huiszoeking bij u thuis deed terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de smokkelaar uw gsm afpakte zodat niemand jullie locatie zou doorhebben (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5; CGVS, p. 19). Dat de smokkelaar jullie wel een gsm gaf opdat jullie je familie zouden kunnen bellen, zoals u verklaarde, is weinig aannemelijk en in strijd met uw verklaring dat u niet in contact stond met uw familie (CGVS, p. 7; p. 19). Tot slot is het opmerkelijk dat u, de Dublin-regelgeving indachtig, net lang genoeg wachtte zodat Italië niet meer verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Gelet op het voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw verblijfsomstandigheden tussen het moment van uw aankomst in België en het moment van uw verzoek om internationale bescherming. U gaf bijgevolg geen enkele afdoende uitleg voor uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u duidelijk niet heeft gedaan. Uw houding is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoeker repliceert dat hij evenwel wijst op zijn (procedurele) voorgeschiedenis, in het bijzonder de doelstelling om het Verenigd Koninkrijk te bereiken. Hij stelt dat dit opzet echter niet gerealiseerd kon worden

en hij zich daarom niet langer op het Verenigd Koninkrijk richtte maar besloot tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in België. Verzoeker meent dat hij in deze periode niet staande gehouden werd door de politiediensten. Hij benadrukt dat hij in België verbleef, weg uit de handen van het regime in Iran en dat dit ook de nodige veiligheid voor hem bood. Verzoeker beklemtoont dat er ondanks het feit dat hij geen verzoek tot internationale bescherming had ingediend, geen imminent gevaar was voor hem dat hij zou worden teruggebracht naar Iran. Hij betoogt dat het laattijdig indienen van zijn beschermingsverzoek dan ook niet aangeeft dat zijn vrees voor een terugkeer naar Iran ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker benadrukt bovendien dat zelfs indien hij gewacht zou hebben met het indienen van zijn beschermingsverzoek om een Dublinprocedure te vermijden, dit op zich geen indicatie moet uitmaken dat zijn relaas ongeloofwaardig zou zijn. Hij benadrukt dat dit er dan enkel op zou wijzen dat hij een voorkeur had voor het land dat zijn verzoek tot internationale bescherming zou onderzoeken. Verzoeker stelt dat dit speelt in het kader van de Dublinprocedure zelf, doch niet binnen het kader van het effectieve onderzoek van het beschermingsverzoek. Verzoeker beklemtoont dat het immers vaststaat dat België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn beschermingsverzoek. Hij betoogt dat zijn persoonlijke situatie derhalve maakt dat het laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming niet moet worden aanzien als een reden om de ernst van zijn verzoek tot relativeren. Verzoeker stelt dat zijn specifieke situatie deze stelling, zoals geponeerd in de bestreden beslissing, tegensprekt.

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen waarmee verweerder reeds rekening heeft gehouden geenszins dienstige elementen bij die zijn vage verklaringen en afwachtende houding kunnen verschonen. Hierbij wijst de Raad erop dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst zo snel mogelijk wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, quod non in casu.

Het feit dat verzoeker verschillende Europese landen passeerde en diens afwachtende houding in België, kan zodoende niet in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en relateert de ernst en de actualiteit van de ingeroepen vrees.

2.3.4.3. Vervolgens wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat verzoeker er niet in geslaagd is een oprechte bekering tot het christendom aannemelijk te maken.

De Raad merkt vooreerst op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven; dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort; dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De drie elementen kunnen in theorie weliswaar van elkaar gescheiden worden, maar in de praktijk niet volledig los van elkaar worden beoordeeld. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij de Raad alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier betreft, zoals de verklaringen, documenten en de feitelijke informatie die een verzoeker voorlegt over voormelde drie elementen. Deze moeten niet alleen worden gezien in hun onderlinge samenhang, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

Het enkele feit dat een verzoeker interesse heeft in een andere religie is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging.

Deze bekering tot een andere godsdienst moet oprecht zijn, in die zin dat verzoeker in concreto aannemelijk moet maken dat hij daadwerkelijk door het christendom overtuigd is, d.i. dat zijn bekering is ingegeven door een oprechte en ernstige innerlijke geloofsovertuiging. Indien een daadwerkelijke en oprechte bekering

aannemelijk is gemaakt, wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Volgens het EHRM is er sprake van een oprechte persoonlijke geloofsovertuiging wanneer er sprake is van een zekere overtuigingskracht, ernst, samenhang en belangrijkheid ("*a certain level of cogency, seriousness, cohesion and importance*"; EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G./Zweden, par. 144).

Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de bekering moeten de drie voormelde elementen (proces/motieven, kennis en activiteiten) worden betrokken en gewogen waarbij het persoonlijke, doorleefd verhaal van verzoeker van belang is. In het algemeen kan dan ook worden gesteld dat binnen de beoordeling van de drie elementen het zwaartepunt ligt op de verklaringen van de verzoeker over zijn eigen ervaringen en zijn persoonlijke beleving met betrekking tot deze drie elementen.

Binnen deze drie elementen kan dan weer in het algemeen worden gesteld dat het zwaartepunt in de meeste gevallen ligt bij de motieven voor en het proces van bekering. Dit neemt niet weg dat indien er ten aanzien van één element minder aannemelijke verklaringen zijn afgelegd, de andere elementen dit kunnen 'compenseren', mits de verzoeker in staat is daarover verklaringen af te leggen die overtuigend genoeg zijn om de zwakkere elementen te 'compenseren'.

De Raad volgt de redenering van de commissaris-generaal dat verzoeker niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat:

- i) verzoeker zo allereerst tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop hij bekeerd zou zijn. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) beweerde verzoeker dat hij op 1/12/1400 (20 februari 2022) overtuigd werd door zijn in België verblijvende broer V. om zijn religie te veranderen en protestant te worden. Op het Commissariaat-generaal meende verzoeker echter op 15/6/1400 (6 september 2021), oftewel bijna een half jaar eerder, tegen zichzelf gezegd te hebben dat hij met zijn hart in Jezus Christus gelooft en zich sindsdien als christen te beschouwen. Deze opeenvolgende verklaringen missen uiteraard coherentie;
- ii) het voorts opmerkelijk is dat, ofschoon verzoekers broer zich reeds in 2014 of 2015 tot het christendom bekeerde, hij er klaarblijkelijk maar een zevental jaar later, i.e. korte tijd voor zijn vertrek uit Iran, in geslaagd zou zijn om hem te overtuigen van de kwaliteiten van het christendom. Even opmerkelijk is dat verzoeker niets kon vertellen over het bekeringsproces van zijn broer, nochtans de persoon die hem tot zijn bekering aanzette. Zo erkende verzoeker niet te weten hoe dit proces voor hem verlopen is en beperkte hij zich enkel tot de heel algemene stelling dat hij 'christelijke vrienden' had en dat hij veel vrienden had. Verzoeker wist evenmin naar welke huiskerk zijn broer in Iran was gegaan noch wat zijn favoriete christelijke tekst is. Dat verzoeker niets pertinents en concreets over het bekeringsproces en de christelijke activiteiten van zijn broer in Iran kon vertellen, ofschoon aangenomen kan worden dat dit een evident onderwerp is tussen twee bekeerde broers onder wie er één de andere tot bekering heeft aangezet, doet stevig de wenkbrauwen fronsen;
- iii) verzoeker daarnaast weinig overtuigende verklaringen aflegde over de huiskerk die hij zou gefrequentieerd hebben. Zo verklaarde verzoeker dat zijn buurtgenoot I. hem met Y. van de huiskerk in contact bracht. Enerzijds zei verzoeker, over de banden met elkaar, echter eigenaardig genoeg dat I. Y. ook 'zo goed' niet kende terwijl hij even later verklaarde dat ze mekaar 'zeer goed' kenden. Verder is het opmerkelijk dat, hoewel verzoeker gedurende vijf maanden wekelijks naar de huiskerk ging en er op een doorsneeviering tien tot elf mensen aanwezig waren, zijn priester Y. buiten beschouwing gelaten, slechts vier medekerkgenoten – S., M., S. en H. – bij naam kon noemen. Ook doet het de wenkbrauwen fronsen dat verzoeker enerzijds gewag maakte van stevige veiligheidsmaatregelen om te voorkomen dat de huiskerk zou ontdekt worden – zo mochten zij bijvoorbeeld geen foto's nemen, mochten zij met mekaar geen telefonisch contact opnemen, mochten zij niet veel informatie over hen zelf doorgeven en liet verzoeker zelfs uitschijnen dat Y. een schuilnaam is –, maar verklaarde hij anderzijds dat hij zijn naam op de christelijke boeken en het schriftje (waarin hij christelijke notities nam) schreef die in de huiskerk achterbleven en die de autoriteiten ontdekten toen ze de kerk doorzochten. Dat verzoeker in het licht van de getroffen veiligheidsmaatregelen zo nonchalant zijn naam op christelijke lectuur schreef en die lectuur gewoon in de huiskerk achterliet – bij hem thuis zorgde hij er nochtans voor dat er geen christelijke bewijzen tegen hem waren – doet verbazen. Overigens kan in dit verband nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid. Zo verklaarde verzoeker op het Commissariaat-generaal dat het schriftje waarin hij notities nam achterbleef in de huiskerk en hij geen idee had wiens huis dat was – Y., die hij niet wist wonen, woonde alvast niet in de huiskerk –, terwijl hij bij de DVZ verklaard had dat de autoriteiten bij Y. thuis waren geweest en dat het schriftje bij hem thuis lag. Geconfronteerd hiermee, ontkende verzoeker dit gezegd te hebben: alles lag in de kerk. Een louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen kan uiteraard niet als een afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid worden beschouwd. Het voorgaande ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn huiskerkbezoek in Iran in zeer ernstige mate;
- iv) aansluitend bij het voorgaande opgemerkt dient te worden dat verzoeker sinds augustus 2022 in België is maar dat uit de door hem neergelegde steunbrief van zijn kerk van 15 april 2024 blijkt dat hij pas op 28 maart 2023, de dag van zijn beschermingsverzoek, naar de kerk begon te gaan. Dat verzoeker in Iran, waar bekeerlingen strenge straffen riskeren, gedurende vijf maanden wekelijks naar een huiskerk gegaan zou zijn,

maar dat hij in België waar hij zijn beweerde geloof probleemloos en vrijelijk kan beleven zeven maanden wachtte alvorens voor het eerst naar de kerk te gaan is niet aannemelijk. Het feit dat verzoeker in Iran het risico zou genomen hebben om een huiskerk te bezoeken, daar waar hij in België, alwaar men in alle vrijheid en zonder enig risico een kerk kan bezoeken, geen haast heeft om naar de kerk te gaan, zet, in combinatie met zijn weinig aannemelijke verklaringen over zijn huiskerkgang zelf, de geloofwaardigheid van zijn beweerde huiskerkbezoek in Iran volledig op de helling;

v) verzoeker zijn beweerde bekering niet aannemelijk heeft gemaakt tevens blijkt uit het feit dat zijn verklaringen over zijn vorige religie, de islam, bijzonder oppervlakkig en ongenueanceerd overkomen. Gevraagd hoe hij tegenover zijn vroegere religie staat, verklaarde verzoeker dat hij niets positiefs in de islam ziet. Dit is weinig ernstig. Er kan niet aangenomen worden dat verzoeker, die decennialang leefde onder de moslims, en wiens familie en kennissen moslims zijn, de islam enkel met negativiteit zou associëren. Aansluitend hierbij zijn ook zijn verklaringen over zijn nieuwe godsdienst bijzonder oppervlakkig en ongenueanceerd. Gevraagd of er punten zijn in het christendom waar verzoeker zich minder goed in kan vinden verklaarde hij dat die er niet zijn. Dit komt weinig doorleefd over. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, een gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, zeker omdat hij bijzonder kritisch tegenover zijn vorige religie staat en er toch een aantal gelijkenissen tussen het christendom en de islam vallen op te merken;

vi) tot slot verzoeker, die in juli 2024 gedoopt werd, weinig doorleefde en vooral zeer oppervlakkige verklaringen aflegde over de betekenis van het doopsel voor hem persoonlijk. Verzoeker verklaarde in dit verband dat het doopsel voor hem belangrijk is omdat het een teken is van het afzetten van zijn zonden die hij in het verleden heeft begaan: iemand die gelooft moet vergiffenis vragen voor zijn zonden en zijn vorig leven opzijzetten. Ofschoon verzoeker het doopsel belangrijk vond om vergeven te worden voor zijn zonden uit het verleden, kon hij over deze zonden slechts weinig overtuigende verklaringen afleggen, waardoor hij niet aannemelijk maakte dat hij over zijn zonden uit het verleden gereflecteerd zou hebben en dat net deze vergiffenis van zijn zonden voor hem zo belangrijk zou geweest zijn dat hij absoluut gedoopt wilde worden. Wanneer verzoeker gevraagd werd welke zonden hij dan wel begaan had, antwoordde hij naast de kwestie dat er veel liefde is in het christendom maar dat mensen fouten begaan: zonden bestaan al sinds Adam en Eva. Wanneer verzoeker vervolgens opnieuw gevraagd werd welke zonden hij dan wel begaan had in het verleden verklaarde hij vaagweg dat hij geen grote zonden begaan heeft en dat, nu hij hierover nadenkt, sommigen dingen wel zonden waren die hij vroeger heeft begaan. Pas wanneer hij de derde keer gevraagd werd naar de zonden uit zijn verleden antwoordde verzoeker zeer vaag dat iedereen fouten maakt op jonge leeftijd en dat het feit dat hij ver van God was al een zonde was. Wanneer hem nogmaals gevraagd werd welke zonden hij zoal beging in het verleden, het feit dat hij ver van God was buiten beschouwing gelaten, antwoordde verzoeker dat hij niet weet wat als een zonde beschouwd kan worden, dat hij niets ergs heeft gedaan, dat hij niets gestolen heeft, niemand heeft vermoord en dat hij met zonden misschien bedoelt dat hij iemand heeft gekwetst zonder het te beseffen. Deze verklaringen klinken behoorlijk vreemd uit de mond van iemand voor wie het doopsel ter vergeving van de zonden zo belangrijk zou geweest zijn. Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnt fundamenteel de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran;

vii) aangezien er aan verzoekers bekering en interesse voor het christendom geen enkel geloof gehecht kan worden, er evenmin geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde problemen ten gevolge van zijn bekering in Iran. Dit wordt bevestigd door een bijzonder merkwaardige gang van zaken. Verzoeker verklaarde dat de huiskerk op 2 mordad 1401 (24 juli 2022) reeds ontdekt was. Toen verzoeker nog in Iran was, vernam hij via een huiskerkgenoot, H., dat agenten naar zijn huis waren gegaan en zijn huis hadden doorzocht, waardoor hij besloot te vertrekken. Op 16 augustus 2022 vernam verzoeker van zijn smokkelaar dat zijn visum was goedgekeurd. Op 23 augustus 2022 of een maand na de ontdekking van de huiskerk verliet verzoeker zijn land. Drie of vier dagen na zijn vertrek, meer dan een maand na de ontdekking van de huiskerk, kwamen de autoriteiten naar zijn huis, waar ze een huiszoeking uitgevoerd hebben. Dat de autoriteiten pas na zijn vertrek voor het eerst naar zijn huis zouden zijn gekomen, ofschoon er tussen de ontdekking van de huiskerk (waar er christelijke lectuur te vinden was met zijn naam op) en zijn vertrek een maand verstreken was en ofschoon er in de woning van de enige huiskerkgenoot met wie hij na de ontdekking van de huiskerk nog contact had reeds voor de goedkeuring van zijn visum op 16 augustus 2022 zo'n week voor zijn vertrek een huiszoeking had plaatsgevonden, doet zéér sterk verbazen;

viii) de door verzoeker beweerde vervolging door de Iraanse autoriteiten elke geloofwaardigheid ontbeert, tevens blijkt uit het feit dat hij nauwelijks enig detail kon verstrekken over het lot dat Y., de leider van de huiskerk, beschoren was. Zo was het laatste dat verzoeker van Y. vernam het berichtje dat zij niet naar de huiskerk moesten gaan omdat er problemen waren. Verzoeker veronderstelde dat hij op dat moment niet opgepakt was. Immers, hij kon een bericht versturen om hen te waarschuwen. Verzoeker had geen enkel idee wat er nadien met Y. is gebeurd. Verzoeker wist niet of er een huiszoeking werd gedaan bij Y. en of hij momenteel in de gevangenis zit of op vrije voeten is. Verzoeker wist evenmin of er behalve bij zijn thuis en bij H. nog bij anderen een huiszoeking werd uitgevoerd. Ook over het lot van I., die ook soms naar de huiskerk kwam, mensen naar de kerk doorverwees en die verzoeker in contact bracht met Y., tastte hij in het duister. Verzoeker dacht dat hij in Iran is en dat hij geen problemen kreeg maar hij was hier niet honderd percent zeker van. Verzoeker had geen nieuws van hem en wist niet of hij nog steeds zijn winkel heeft. Dat verzoeker

niet weet wat er met Y. en I. gebeurd is terwijl I. iemand uit de buurt is, Y. zijn vriend is en ze mekaar goed kennen, is weinig geloofwaardig. Dat verzoeker niet over bovenstaande informatie beschikt terwijl het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van zijn vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan van een verzoeker om internationale bescherming immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij of zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn of haar vluchtrelaas, hetgeen verzoeker nagelaten heeft te doen. Verzoeker verklaarde vaagweg dat hij zich heeft proberen te informeren via zijn oom hetgeen niet overtuigt. In alle redelijkheid kan aangenomen worden dat verzoeker zijn oom eens langs kon sturen bij I., die in de buurt woonde, om informatie te vergaren hetgeen hij niet gedaan heeft. Gevraagd waarom verzoeker zijn oom niet langs kon sturen bij I., vroeg hij zich af waarom hij zijn oom naar hem zou sturen en hij verklaarde dat hij zijn eigen leven heeft hetgeen vreemd in de oren klinkt. Immers, in het verleden vernam verzoeker via zijn oom, die na de ontdekking van de huiskerk zich wat was gaan informeren, dat zijn huiskerkgenoot H. zich in Griekenland bevond en dat drie andere huiskerkleden in Turkije zaten. Door rond te vragen in de buurt – verzoeker verklaarde in dit verband dat Ahvaz niet zo groot is en dat nieuws zich snel verspreidt – was hij dit te weten gekomen. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom zijn oom zich ook niet over het lot van I. en, via hem, over Y.'s lot had kunnen informeren. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan verzoekers bekering in Iran en de daardoor in Iran ondervonden problemen;

ix) er aan zijn geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht, eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn voortgezette geloofsactiviteiten na aankomst in Europa, die hij staaft met beeldmateriaal, een brief van de Iraanse kerk en een doopattest. Aangezien verzoekers bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er immers aan zijn motivatie om in België naar de kerk te gaan en hem hier te laten dopen (zie ook supra) ook geen enkel geloof meer gehecht worden. Er kan dan ook besloten worden dat verzoeker eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaat en hem liet dopen. Bijgevolg heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en bekering doch brengt geenszins dienstige elementen bij die bovenstaande pertinente weigeringsmotieven kunnen ontkrachten.

Waar hij nog betoogt dat het opmerkelijk is dat hij weinig vragen kreeg over zijn kennis van het christendom en dit een lacune is in het gevoerde onderzoek, bemerkt de Raad in de eerste plaats dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitgebreid werd bevraagd aangaande zijn bekering waarbij ook, zij het beperkt, werd gepolst naar zijn kennis van de religie zoals onder meer via vragen aangaande de betekenis van Pasen en over teksten uit de Bijbel (persoonlijk onderhoud, p. 19). Hoe dan ook oordeelt de Raad gelet op bovenvermelde rechtspraak van het Hof van Justitie dat verzoekers verklaringen over zijn eigen ervaringen en persoonlijke belevingen het meest doorslaggevend zijn in de beoordeling van de oprechtheid van zijn bekering, quod non in casu, te meer de kennis die verzoeker over het christendom ingestudeerd kan zijn en dergelijke theoretische kennis geen uitsluitel biedt over de vraag of dit en de bekering is ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement.

2.3.4.4. Wat betreft verzoekers politieke activiteiten wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd:

“Wat uw politieke activiteiten betreft, die u eveneens staaft met beeldmateriaal, kan opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u door uw deelname bij terugkeer naar Iran dreigt gevisieerd te worden door de Iraanse autoriteiten. Immers, uit niets blijkt dat uw rol op de drie à vier manifestaties waaraan u deelnam die van een gewone deelnemer zou overstijgen. U erkende dat u een gewone deelnemer was en u sprak nooit met de pers (CGVS, p. 6). Dit blijkt ook uit de neergelegde documenten in dit verband. Uit voorgaande bevindingen blijkt dan ook duidelijk dat uw politiek profiel zeer beperkt is en dat u weinig betrokken bent bij de Iraanse politiek en/of oppositie. Gelet op deze bevindingen over uw beperkte politieke activiteiten in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Er kan, in verband met uw religieuze en politieke activiteiten die u in België uitvoert, verwezen worden naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf) en waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale

bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te hebben, quod non in casu. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit niets blijkt dat het, gelet op het vastgestelde opportunistische karakter van uw bekering en de beperktheid van uw politieke activiteiten hier, voor u onoverkomelijk zou zijn om eventuele christelijke of politieke boodschappen op sociale media bij terugkeer naar Iran te verwijderen, hetgeen ook blijkt uit de door u getroffen voorzorgsmaatregelen op uw sociale media-accounts om uw eigen veiligheid en deze van uw familie te waarborgen (CGVS, p. 8). Uw bewering dat u in het verleden kritiek heeft gekregen op uw religieuze posts van mensen die u uitscholden, maar die u intussen geblokkeerd heeft, heeft u niet concreet aangetoond (CGVS, p. 8). Nochtans ziet u het belang van bewijzen in, aangezien u spontaan uw christelijke activiteiten in België met diverse stukken heeft aangetoond."

Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen en de benadrukking van zijn langdurig verblijf in Europa geenszins valabele elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande terecht bevindingen, gebaseerd op actuele landeninformatie, namelijk dat er geen indicatie is dat de Iraanse autoriteiten op zoek zijn naar hem en hij als politieke opposant bestempeld en vervolgd zal worden door het Iraanse regime.

Uit de beschikbare COI focus "*IRAN- Surveillance van de diaspora door de Iraanse autoriteiten*" van 10 mei 2023 blijkt dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbeperkt is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden en hij slechts een beperkte zichtbaarheid heeft op sociale media, te meer hij zelf reeds maatregelen genomen heeft om zijn zichtbaarheid op sociale media te beperken (persoonlijk onderhoud van 18 juli 2024, p. 8), waaruit gelet op de beschikbare landeninformatie geen beschermingsnood blijkt. Dat verzoeker te zien is op foto's/video's gepubliceerd op sociale media en politiek actief blijft zoals nader gestaafd met de stukken bijgebracht middels de aanvullende nota kan hier geen ander licht op werpen.

Niettegenstaande in deze COI Focus erop wordt gewezen dat de gevonden informatie beperkt is door de lage aantallen afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran en de afwezigheid van onafhankelijke instanties die hun situatie in Iran opvolgen (p. 6, 27), bevat deze COI Focus voldoende informatie om op gedegen basis de risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Iran te beoordelen. Bovendien moet er worden aangestipt dat uit de beschikbare landeninformatie kan vastgesteld worden dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er wordt hierbij ook aangegeven dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten.

In zoverre verzoeker verwijst naar de onderdrukking van politieke tegenstaanders en naar de monitoring van Iraniërs in het buitenland, kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande analyse waarbij wordt uiteengezet wie specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker toont met zijn betoog inzake vervolging van politieke opposanten geenszins aan dat het loutere gegeven dat Iraniërs in het buitenland gemonitord (kunnen) worden en daar politieke activiteiten hebben ipso facto met zich meebrengt dat hij bij terugkeer systematisch dreigt vervolgd te worden en de loutere monitoring en hebben van politieke activiteiten zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De actuele algemene landeninformatie in acht genomen heeft verweerder op goede gronden geoordeeld dat uit de aangehaalde elementen en bijgebrachte stukken niet zonder meer kan opgemaakt worden dat verzoeker een verhoogd risicoprofiel heeft.

Voorts merkt de Raad nog op dat uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in zijn hoofdte niet aantoonde of aannemelijk maakt. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden en hij niet heeft aangetoond dat hij vóór zijn (legaal) vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperts verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht,

waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoeker, die Iran legaal is uitgereisd (Verklaring DVZ van 4 mei 2023, p. 12), bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zal worden naar de redenen van zijn vertrek en asielaanspraak betekent niet zonder meer dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoeker eerder in de negatieve aandacht heeft gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat hij anderszins voor hen een persoon van belang zou zijn. Verzoeker toont nergens aan dat hij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staat, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoeker bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zal worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld.

2.3.4.5. Wat betreft het feit dat verzoekers (bekeerde) broer erkend is als vluchteling, treedt de Raad de pertinente bevindingen in de bestreden beslissing hieromtrent bij en wijst erop dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden beoordeeld waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek.

De Raad herinnert er aan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Niettegenstaande de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een familielid niet noodzakelijk tot gevolg heeft dat ook aan de familieleden een internationale beschermingsstatus moet worden verleend, herinnert de Raad eraan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie de advocaat-generaal bijtrad in zijn stelling dat de individuele beoordeling niet verhindert dat “wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade” (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn: “Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen”.

Verzoeker weerlegt evenwel geenszins de pertinente motivering van verweerder in dit verband dat nergens uit zijn verklaringen kan blijken dat hij sinds het vertrek van zijn broer – hij verbleef hierna nog jarenlang in Iran – ten gevolge van diens bekering, die wel aannemelijk werd geacht, en ten gevolge van die problemen zelf in de problemen is gekomen.

2.3.4.6. Waar verzoeker wijst op de weinige stabiliteit, de stress en de gebeurtenissen die hij meemaakte na zijn vertrek uit Iran, kan hij hiermee allermist zijn tegenstrijdige, gebrekkige en weinig doorleefde verklaringen verschonen. Immers wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins enige (objectieve) stavingsstukken hierover heeft bijbracht en bovendien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente, eenduidige en nauwkeurige verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees.

2.3.4.7. Waar er in het verzoekschrift wordt gewezen op verzoekers langdurig verblijf in Europa, kan nog worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat verzoeker enige tijd in België is verbleven zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde.

Verzoeker – die Iran legaal heeft verlaten, die het Farsi beheerst en reeds werkervaring heeft opgedaan in Iran alsook contacten heeft onderhouden met zijn familie in Iran (Verklaring DVZ van 4 mei 2023, p. 7; persoonlijk onderhoud van 18 juli 2024, p. 5), toont niet aan dat zijn verblijf en integratie in Europa van hem een dusdanig verwesterd persoon zouden hebben gemaakt dat hij zijn leven in Iran niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Evenmin toont hij aan dat hij omwille hiervan en omwille van het gegeven dat hij zich heeft trachten te integreren, riskeert te worden geveiseerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker.

2.3.4.8. De Raad meent dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten en aangehaalde opmerkingen door de advocaat tijdens de administratieve procedure geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terecht redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete beoordeling ervan.

2.3.4.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het aangebrachte vluchtrelaas.

De Raad meent dat verzoeker zich dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dit ongeloofwaardig bevonden relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.10. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geenszins aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert. In hoofde van verzoeker kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de

commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU